

Sophia's triomf

Corina Bomann bij Boekery:

Het vlindereiland
De maneschijnsonate
De jasmijnzussen
De stormroos
Een wonderlijke winterreis
Het klaprozenjaar
Winterbloesem
De rozentuin

De vrouwen van de Leeuwenhof:

Agneta's erfenis
Mathilda's geheim
Solveigs belofte

De kleuren van schoonheid:

Sophia's hoop
Sophia's wens
Sophia's triomf

Corina Bomann

 Sophia's triomf

New York, 1942. Is ze bereid haar plannen bij te stellen voor de liefde, net nu ze echt succes heeft?

ISBN 978-90-225-9319-6
ISBN 978-94-023-1768-8 (e-book)
ISBN 978-90-528-6429-7 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Die Farben der Schönheit: Sophias Triumph*
Vertaling: Lilian Caris en Iris van der Blom
Omslagontwerp: Bürosüd
Omslagbeeld: © www.buerosued.de
Auteursfoto: © Sabine Fröhlich
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© by Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin. Published in 2020 by
Ullstein Paperback Verlag
© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Juli 1934

Het tikken van de klok maakte me slaperig. Ik zat als enige te wachten in dit saaie witgeschilderde vertrek, waar behalve een paar bruine banken geen meubels stonden. Verveeld speelde ik met de oude munt die ik bij een van onze eerste uitstapjes van Darren had gekregen en die ik aan een zilveren ketting om mijn hals droeg. Het gevoel van het metaal op mijn huid deed me terugdenken aan het eiland waar ooit een piratenkapitein had gewoond, en er be kroop me een verlangen naar de geur van de zeebries en het krijsen van de meeuwen.

Maar hier in het ziekenhuis rook het slechts naar ontsmettingsmiddelen en hoorde je niets anders dan verre voetstappen en zo nu en dan het klapperen van deuren.

Mijn blik gleed door het vertrek.

De krant op de bank bij het raam was van de vorige dag. Ik wist wat erin stond, want Darren had een abonnement. Aan een van de muren hing een schilderijtje van een zeilboot. Ik had het de afgelopen dagen zo vaak gezien dat ik elke penseelstreek kende.

Ten slotte keek ik naar het raam. Door een regenbui was het stof op de ruiten in donkere strepen veranderd. Het zonlicht probeerde door de stapelwolken heen te breken.

Ik had wel eens op iets mooiers uitgekeken door een ziekenhuisraam. De beddenwinkel aan de overkant zag er grauw en de-

primerend uit. Er waren grote plakken verf van de gevel afgebladderd. De brandladder – iets waarover bijna elk wat hoger gebouw hier beschikte – was roestig.

In Parijs was er tenminste nog een tuin geweest, die in deze tijd van het jaar in volle bloei stond. Elke dag dat ik hier zat, dacht ik minstens eenmaal aan het Hôpital Lariboisière, waarschijnlijk omdat Henny me daar had bezocht.

Wie had kunnen denken dat de rollen ooit omgedraaid zouden zijn? Henny was altijd de sterkste geweest, degene die zich in alle omstandigheden wist te redden. In Parijs had ze meteen succes gehad, een minnaar gevonden en carrière gemaakt, terwijl ik de arme kerkmuis was die blij mocht zijn dat haar vriendin haar steunde.

Nu lag ze hier al bijna twee weken, nadat ze berooid, ziek en ver van huis op de gang voor Darrens appartement in elkaar was gezakt.

Wat had ik makkelijk zelf in haar situatie terecht kunnen komen, destijds toen mijn vader met me had gebroken. Als Henny er niet was geweest, als ze zich niet over me had ontfermd in haar Berlijnse woning, was ik misschien ergens in jammerlijke omstandigheden gestorven. Nu was het mijn beurt om haar te helpen.

‘Miss Krohn?’ Een stem haalde me uit mijn overpeinzingen. Het was een zware, geruststellende stem, uitstekend geschikt om patiënten van hun angst te bevrijden.

Langzaam draaide ik me om naar de in het wit geklede gestalte die in de deuropening stond. ‘Ja, dokter?’ Bij onze eerste ontmoeting had hij zijn naam genoemd, maar die was ik vergeten.

‘Uw vriendin is wakker. Als u wilt, mag u naar haar toe.’

‘Dank u.’

Ik stond op en pakte mijn handtas. In mijn blauwe mantelpakje met de bijpassende pumps zag ik eruit als een zakenvrouw. Ik had tijdens mijn bezoeken gemerkt dat ik met meer voorkomendheid werd behandeld als ik formeel gekleed was.

Ik liep achter de arts aan de wachtkamer uit.

Higgins, schoot me te binnen terwijl we via de deur de afdeling bereikten. De man die voor me uit liep heette dokter Higgins. Hij had de dienst van dokter Miller overgenomen en was sinds het begin van de week verantwoordelijk voor Henny. Hij had een stevige bos lichtblond en goedverzorgd haar, maar de donkere kringen onder zijn blauwe ogen getuigden van de zwaarte van zijn werk: de lange uren op de ziekenzalen en de gesprekken met wanhopige patiënten en hun naaste familie.

Voor de deur van Henny's kamer bleven we staan. Ze had het geluk gehad dat ze in een tweepersoonskamer was ondergebracht. Zo'n kamer was eigenlijk voorbehouden aan beter gesitueerde patiënten, maar haar aandoening vereiste een zekere isolatie en bovendien waren alle bedden op de ziekenzalen bezet.

'U zult blij zijn te horen dat het met uw vriendin weer iets beter gaat,' zei dokter Higgins. 'Ze is wat haar longontsteking betreft gelukkig aan de beterende hand. Wel maken we ons steeds meer zorgen over haar opiumverslaving. We mogen haar vanwege haar longen geen medicinaal opiaat toedienen, want dan zou het risico van een ademstilstand bestaan. Maar onthouding heeft terugkerende angsttoestanden en hevige zweetaanvallen tot gevolg.'

Ik staarde de arts aan. 'Hoe moet het dan verder?' vroeg ik. 'Ik bedoel, ze moet toch van dat spul af?'

'Dat moet ze zeker.' Er verscheen een zorgelijke rimpel op het voorhoofd van de dokter. Hij leek even in tweestrijd te staan, maar antwoordde toen: 'Makkelijk zal het niet worden. Opiaten werken in op het brein. Het is denkbaar dat zich angsten, waanvoorstellingen en depressies zullen voordoen. We geven haar nu kalmerende middelen en daardoor komen de symptomen niet al te heftig naar voren. Ze moet het ontwenningstraject beslist onder medisch toezicht doormaken. Liefst in een kliniek. Er zijn sanatoria die gespecialiseerd zijn in het bestrijden van verslaving. Ik zou u enkele adressen kunnen geven. Maar het verblijf daar is niet goedkoop.'

Er ging een rilling door me heen. Tegelijkertijd werd ik be-

vangen door woede op Jouelle. Als hij haar niet met opium in aanraking had gebracht...

‘Dat zou ik erg waarden,’ antwoordde ik en ik drong mijn gedachte vlug naar de achtergrond. Over Henny’s minnaar en de kosten voor haar herstel kon ik me later nog zorgen maken. ‘Dank u wel.’

‘Goed, ik zal kijken wat ik kan doen. Dan zien we elkaar morgen weer, neem ik aan?’

Ik knikte. ‘Inderdaad, ja. Hartelijk dank, dokter Higgins.’

De arts glimlachte naar me, draaide zich om en verdween met wapperende jaspanden de gang in.

Ik haalde diep adem, pakte een kleurig doekje uit mijn tas en knoopte het voor mijn gezicht, zoals een verpleegster me had aangeraden. Toen klopte ik.

Ik wist dat Henny alleen fluisterend kon reageren en daarom wachtte ik een tel, waarna ik de deur openmaakte.

Aan de lucht van de desinfecterende middelen was ik inmiddels gewend, maar de geur van munt verraste me telkens een beetje. De zusters druppelden wat Japanse muntolie op doekjes die ze naast Henny’s hoofd legden. Dat moest haar helpen wat dieper door te ademen.

Zelf bracht de geur me in gedachten meteen terug naar de fabriek van madame Rubinstein, naar de lange tafels waaraan ik met de andere vrouwen kruidenblaadjes van de stengels plukte en sorteerde. Vreemd genoeg herinnerde ik me dat toen beter dan mijn tijd bij Miss Arden. Dat de beautyfarm die ik had opgebouwd nu zonder mij liep, ervoer ik als een behoorlijke krenking, zodat ik elke gedachte eraan vermeed.

‘Hallo, Henny, hoe is het met je?’ vroeg ik terwijl ik naar haar toe liep. Na het vertrek van haar buurvrouw hadden ze Henny’s bed naar het raam geschoven. Het uitzicht was niet erg fraai, maar ze kon in elk geval de hemel zien.

Mijn vriendin zag er zo onder de deken broos en kwetsbaar uit. Haar wangen waren bleek, haar lippen ruw en om haar ogen had ze blauw-rode kringen. Haar lichaam was door haar versla-

ving al uitgeteerd geweest voordat ze hiernaartoe kwam. Hoe ze de overtocht had kunnen doorstaan was zowel voor de artsen als voor mij een raadsel geweest. De koortsachtige glans in haar ogen was gelukkig verdwenen.

Toen Henny me zag, glimlachte ze. ‘Sophia,’ zei ze moeizaam met hese stem. ‘Ik voel me afschuwelijk. Maar ik leef nog, zoals je ziet.’ Ze schoot in de lach en begon meteen te hoesten. Trillend viste ze een doekje van haar nachtkastje en drukte het tegen haar gezicht.

Ik stapte van het bed vandaan, zoals altijd met een gevoel van hulpeloosheid. Ik had geleerd dat me niets anders restte dan te wachten tot de aanval voorbij was. Het brak mijn hart om haar zo te zien. Vroeger was ze een en al levenslust geweest, maar nu was er nauwelijks nog iets van de stralende jonge vrouw van toen te bespeuren. Ik had haar het liefst in mijn armen genomen, maar dat hadden de artsen me afgeraden.

Na een tijdje kwam ze weer tot bedaren en leunde ze uitgeput naar achteren. Ik trok een stoel bij, maar bleef op afstand.

‘Weet je nog, die Spaanse griep die in de stad heerste?’ vroeg ze, naar adem snakkend. Ze haalde het doekje weer langzaam van haar gezicht. ‘Dat moet net zoiets zijn geweest.’

‘Wat jij hebt is geen griep,’ antwoordde ik. ‘Bovendien zei dokter Miller dat je na een poosje niet meer besmettelijk bent. En ik heb immers iets voor mijn gezicht.’

Toen de epidemie in Berlijn woedde lieten onze moeders ons ook alleen de deur uit gaan met een doekje voor onze mond. We hoorden onze buurvrouwen erover praten dat er weer een of ander gezin getroffen was en buitenshuis zagen we mensen met monddoekjes voor in de tram stappen. Onze onderwijzers hadden het er op school over en zo nu en dan luisterde ik mijn ouders af als ze het hadden over mensen die waren overleden.

‘Ik wil niet dat je ziek wordt,’ zei Henny.

‘Ik beloof je dat dat niet gebeurt.’

We lieten even een stilte vallen. Ik keek naar Henny, die probeerde haar krachten te verzamelen. ‘Heb je ooit nog iets van je ouders gehoord?’ wilde ze toen weten.

Verrast door haar woorden zweeg ik. Ik had haar niets verteld over wat er was gebeurd. En het viel me niet licht om aan mijn moeder te denken. Ze was niet lang tevoren overleden. De wonden die dit verlies had geslagen, waren nog steeds pijnlijk. Maar ik wilde Henny ook niet voorliegen.

‘Mijn moeder is in het voorjaar gestorven,’ antwoordde ik. ‘Als onze notaris geen contact met me had opgenomen, zou ik het niet te weten zijn gekomen.’

Henny trok haar wenkbrauwen op. Voordat ze een vraag kon stellen, ging ik verder: ‘Vader vond het niet nodig om me ervan op de hoogte te brengen. Ook niet van hun verhuizing naar Zehlendorf. Ik vertel je het hele verhaal wel als je weer wat bent aangesterkt. Moeder heeft me een kleine erfenis nagelaten. En wat brieven. De brieven die ze me vanwege mijn vader niet kon sturen.’

Henny perste haar lippen op elkaar. Ik zag dat ze een volgende hoestbui probeerde te onderdrukken. Die bleef gelukkig uit.

‘En jouw ouders?’ vroeg ik. ‘Heb je contact met hen gehouden?’

Henny sloeg haar ogen neer en schudde haar hoofd. ‘Nee. Ze... Ze zouden het niet hebben begrepen.’

‘Wat zouden ze niet hebben begrepen?’ vroeg ik. ‘Ze wisten toch dat je danseres was?’ De toevoeging dat ze misschien blij zouden zijn geweest met haar verloving, bleef in mijn keel steken. Jouelle ter sprake brengen leek me zoiets als de lont in het kruitvat steken. Ik wilde wachten tot Henny dat onderwerp zelf zou aankaarten.

‘Ik heb ze niet meer geschreven.’ Ze wendde haar hoofd af en keek uit het raam.

Ik zag in dat het beter was hier niet op door te gaan. Tot nu toe waren mijn gesprekken met Henny naar omstandigheden makkelijk verlopen; we hadden zware thema’s gemeden. Dat ze over mijn ouders was begonnen, wilde misschien zeggen dat het beter met haar ging. Maar ik had ook het vermoeden dat er nog wel meer kon loskomen.

We zwegen een tijdlang terwijl Henny's blik op de voorbijtrekkende wolken gericht bleef. Kon ik haar misschien beter alleen laten?

'Ik wou dat we nooit naar Parijs waren gegaan,' zei ze opeens. Er liep een traan over haar wang en haar gezicht kreeg een harde uitdrukking. 'Het zou allemaal niet zijn gebeurd als we daar niet naartoe waren gegaan.'

Het viel me zwaar om daar op te antwoorden. Als ik naar mezelf keek, had Parijs me een groot verdriet gebracht, maar door mijn ontmoeting met madame Rubinstein was het me ook vergund geweest om een nieuw leven te beginnen. Het leven dat ik nu leidde.

'Misschien is dat zo,' antwoordde ik. 'Maar daar moet je nu niet aan denken. Je bent hier, bij mij. En je wordt weer gezond; dat beloof ik je.'

Er welden tranen op in haar ogen. 'Ik heb je slecht behandeld. Ik had naar je moeten luisteren...'

Meer dan ooit wenste ik dat ik haar kon omhelzen. Ik kwam bijna in de verleiding het te doen, toen er werd geklopt. Even later kwam er een jonge vrouw in verpleegstersuniform binnen. Het was de verpleegster die Duits sprak.

'Het wordt tijd voor uw medicijnen,' zei ze met een licht accent en ze gaf Henny een paar tabletten en een glas water. Bevend slikte Henny de medicijnen door.

'Wilt u erom denken dat juffrouw Wegstein zich nog moet ontzien?' zei de zuster tegen me.

Ik had bijna opgemerkt dat ik er pas tien minuten was, maar knikte toen. 'Ik hou de tijd in de gaten.'

De zuster glimlachte naar me en verdween.

Henny keek weer uit het raam. Ik durfde haar niet te vragen waar ze aan dacht.

2

Toen ik thuis aankwam, deed ik de voordeur open en ging naar binnen. De geur van koffie, die nog in de lucht hing van het ontbijt, verdreef enigszins de spanning die ik uit het ziekenhuis had meegebracht. Even bleef ik simpelweg staan luisteren naar de stilte in het appartement. Gelukkig hadden we geen tikkende klokken aan de muren en verder ook niets wat aan het ziekenhuis herinnerde.

Het bezoek aan Henny was onverwacht heftig geweest. Op de terugweg was me duidelijk geworden dat we het gebeurde niet zomaar van ons af zouden kunnen schudden. We moesten het verwerken, stap voor stap. Wanneer Henny weer beter was en het gif uit haar aderen was verdwenen, zouden we opnieuw beginnen.

Ik deed het jasje van mijn mantelpakje uit en hing het aan de kapstok. Darren had die dag een bespreking bij zijn nieuwe opdrachtgever. Wat had ik me graag door hem in zijn armen laten nemen!

Toen ik in de keuken kwam, ontdekte ik een envelop op de keukentafel. Die moest Darren daar hebben neergelegd voor zijn wegging. Ik dacht eerst dat het materiaal was dat hij voor zijn werk had gekregen, maar toen zag ik dat hij aan mij geadresseerd was. Ik verwachtte eigenlijk geen post. Na Henny's aankomst had ik de brief van monsieur Martin, de detective in Parijs, beantwoord. Een reactie van hem zou zeker nog even op zich laten wachten. Bovendien zou dat niet zo'n dikke brief zijn.

De afzender was het City College van New York. Nerveus pakte ik de envelop op en toen merkte ik pas hoe zwaar hij was. Wat had dit te betekenen? Met bonzend hart scheurde ik hem open en haalde even later een brief en een paar brochures tevoorschijn. Een ervan was een lijst met studierichtingen. Ik legde hem op de keukentafel en pakte de begeleidende brief.

Geachte Miss Krohn,

Hartelijk dank voor uw belangstelling voor ons college. Bijgaand voegen wij enkele brochures toe met informatie over ons instituut. Aarzel niet om contact met ons op te nemen als u nog vragen hebt.

In de hoop u spoedig te kunnen verwelkomen, verblijven wij, met vriendelijke groeten!

Ik zakte op de keukenstoel neer.

Darren. Wie anders zou voor mij informatie bij een college opvragen? De droom om mijn studie af te maken was de afgelopen dagen steeds sterker geworden. Ik had het er met Darren over gehad, maar er geen rekening mee gehouden dat hij bij een universiteit zou gaan informeren.

Mijn hart begon wild tekeer te gaan. Stel dat ik het deed? Dan kon iemand als Miss Arden me niet meer zomaar op andere afdelingen plaatsen. Met een diploma zou ik kunnen werken op het gebied waar mijn hart naar uitging.

Met van opwinding ijsskoude vingers sloeg ik de eerste brochure open. Weldra verloor ik me in de foto van de campus. Ik kon me zo goed voorstellen dat ik daar liep, op weg naar een college... Moest ik het echt wagen? Nu pas merkte ik dat alles in mij erom schreeuwde weer in een collegezaal te zitten, weer aan een laboratoriumtafel te werken. Weer naar de woorden van een docent te luisteren. Ik bladerde verder en stond mezelf even toe te dromen.

Toen Darren van zijn werk thuiskwam, had ik het merendeel van de brochures al doorgenomen. De lijst met studierichtingen was indrukwekkend. Uiteraard deed het feit dat er een scheikundefaculteit was me het meest plezier. Bovendien stemde het me hoopvol dat zich daar ook veel vrouwelijke studenten aanmeldden. De tijden leken behoorlijk veranderd sinds ik me aan de Friedrich-Wilhelms-Universität in Berlijn had ingeschreven.

Toen ik hem zijn sleutel op de ladekast hoorde leggen, stond ik op. ‘Hallo, schat,’ zei ik ter begroeting, en ik sloeg mijn armen om hem heen en kustte hem.

‘Wat een welkom,’ zei hij. ‘Hoe gaat het met je vriendin?’

‘Beter,’ antwoordde ik. ‘Maar deze keer was het op de een of andere manier extra vermoeiend.’

‘Probeerde ze weer ruzie met je maken? Dat zou ik een goed teken vinden.’

‘Nee,’ antwoordde ik en ik schetste in het kort hoe mijn bezoek was verlopen. Ik besloot met de woorden: ‘Ik vrees dat ons nog een zware tijd te wachten staat. Niet alleen vanwege het ontwennen. Er zijn zo veel dingen waarover we nooit gepraat hebben...’

‘Dat zal jullie tweeën wel lukken,’ zei hij en hij gaf me een kus op mijn slaap. ‘Ze moet eerst maar eens beter worden.’

‘Dat hou ik mezelf ook voor.’ Ik zuchtte diep en vlijde me nog een poosje tegen hem aan.

‘Heb je de brochures gevonden?’ vroeg hij uiteindelijk toen ik me uit zijn omhelzing losmaakte.

‘Ja, maar ik weet niet welke goede fee me die gestuurd heeft.’

Darren glimlachte en streek een lok uit mijn gezicht. ‘Ik dacht dat je wel wat inspiratie zou kunnen gebruiken. Nu je zo vrij als een vogel bent, zou je weer aan een studie kunnen beginnen. Dus heb ik wat brochures aangevraagd bij universiteiten die scheikunde als studierichting aanbieden.’

‘Universiteiten, meervoud?’ vroeg ik verbaasd. ‘Heb je er meteen een aantal aangeschreven?’

‘Alleen die zich in de buurt bevinden en die bovendien betaal-

baar zijn. Maar als je wilt, laat ik ook brochures van Yale University komen. New Haven is niet al te ver van New York.’

‘De naam alleen al klinkt duur. Waarschijnlijk studeren daar mensen als de Vanderbilts.’ Ik schudde mijn hoofd. ‘Het City College ziet er helemaal niet zo slecht uit. Vooropgesteld dat het niet al te veel kost.’

‘Het is een staatsuniversiteit. De kosten zijn dan mogelijk wat lager.’

Ik merkte dat mijn aanvankelijke geestdrift langzaam wegebde. Ik had er niet aan gedacht dat je voor een studie geld nodig had. Een heleboel geld. In Berlijn had mijn vader de kosten van mijn opleiding op zich genomen. Hier moest ik ze zelf dragen. Ook al zouden we binnenkort trouwen, ik kon niet van Darren verlangen dat hij mijn studie betaalde.

Mijn volgende gedachte sprak ik hardop uit. ‘Maar voordat ik me ergens inschrijf, moet ik een baan zoeken.’

Darren keek ernstig. Ik voelde dat hij iets wilde zeggen om me op te monteren, maar de realiteit begon hem nu, net als mij, in te halen.

‘Bovendien zal Henny vanwege haar verslaving naar een sanatorium moeten.’ Ik liet het hoofd hangen. Het goede gevoel dat ik eerder bij het doorbladeren had gehad, verdween steeds meer naar de achtergrond.

Darren legde teder zijn armen om mijn schouders. ‘Het komt allemaal in orde, daar ben ik van overtuigd. Ik help je zo veel ik kan.’

‘Maar ik kan niet toelaten dat alles op jou neerkomt.’

‘Daar is toch geen sprake van,’ antwoordde hij. ‘Hoor eens, ik ga heel goed verdienen bij die voedsel­fabrikant. Het gesprek is uitstekend verlopen. Misschien nemen andere bedrijven ook contact met me op. Voor je het weet maak ik reclame voor Kellogg’s!’

‘Maar toch blijft het een risico.’

Darren trok me tegen zich aan. ‘Voor jou ben ik bereid elk risico te nemen.’

De gedachte aan de studie en de afbeeldingen van de campus van het City College hielden me die nacht grotendeels uit mijn slaap. Het verlangen weer te gaan studeren woedde als een storm in mijn binnenste. Bijna wanhopig ging ik onze financiën na. Ik had nog wat spaargeld, maar hoever zou dat reiken als ik geen bijbaantje had? Zo'n studie was immers geen kwestie van een paar maanden. De economische situatie was er niet wezenlijk op vooruitgegaan, maar misschien kon ik om te beginnen ergens in een schoonheidssalon aan de slag.

Er waren veel vrouwelijke ondernemers die op de trein waren gesprongen die madame Rubinstein en Miss Arden in beweging hadden gezet. Maar bijna niemand was zo succesvol als die twee. En de werktijden lieten een studie niet toe. Als ik maar weinig uren werkte, zou ik bij een kleine onderneming niet genoeg verdienen.

Er kwam een ander idee bij me op. Stel dat ik nog eens bij Helena Rubinstein zou solliciteren? Teruggaan naar Miss Arden was onmogelijk. Maar madame had me bij onze laatste ontmoeting te verstaan gegeven dat ik weer bij haar kon beginnen. Ja, ze had zelfs letterlijk gezegd dat ze blij zou zijn met mijn komst en dat ze mijn ontslag door de juristen van Lehman Brothers wilde goedmaken. Maar dat was nu alweer een paar jaar geleden.

Trouwens, wat voor werk zou ik daar gaan doen? De functie in Rome die ze me had aangeboden, was inmiddels wel ingevuld. En Parijs... Ik durfde er niet meer op te hopen.

Bovendien kon ik me de periode waarin ik met mijn collega Ray een nieuwe productlijn had ontworpen nog goed herinneren. We waren nauwelijks aan slaap toegekomen. Hoe zou ik daarnaast nog kunnen studeren? Als ik het aanbod aannam, zou ik slechts halve dagen voor madame kunnen werken. Maar zou ze dat tolereren?

Ik wist dat het voor haar geen rol speelde of ik afgestudeerd was. Maar mij zou het verder brengen in mijn streven naar zelfstandigheid.

De volgende ochtend voelde ik me geradbraakt. Het was alsof er een zware steen op mijn ziel lag. Bijna wenste ik dat Darren die brochures niet had aangevraagd. Daarmee was een verlangen in me gewekt dat ik waarschijnlijk niet kon vervullen.

‘Je bent vandaag zo stil,’ merkte Darren aan het ontbijt op.

Eigenlijk was alles zoals gebruikelijk, maar het voelde heel anders aan. ‘Ik heb niet zo goed geslapen,’ antwoordde ik.

‘Je piekert over die studie.’

‘Ik dacht erover na om bij madame te solliciteren,’ antwoordde ik.

Darrens koffiekopje kwam halverwege zijn mond tot stilstand. ‘Bij Helena Rubinstein?’

‘Na de begrafenis van Miss Marbury ben ik haar tegengekomen. Ze zei dat ik welkom zou zijn. Ze bood me zelfs een baan in Rome aan.’

Darren keek me verrast aan. ‘Rome? Maar toen werkte je voor haar grote concurrente. Dit zal wel een tijd geleden zijn gebeurd?’

‘Ja. De vacature in Rome is vast al vervuld, maar misschien kan ik in het lab terecht.’

Hij pakte mijn hand over de tafel heen. ‘Is dat echt wat je wilt? Gezien alles wat je me hebt verteld, was het daar ook niet altijd gemakkelijk.’

Ik knikte.

‘En hoe zat het ook alweer met die huwelijksclausule?’

Ik had Darren verteld dat madame van me had geëist tien jaar lang ongehuwd te blijven. ‘Nou, dan ga ik bij haar solliciteren zodra we zijn getrouwd. Ik laat me zo’n voorwaarde niet nog eens opdringen.’

Darren haalde diep adem. ‘Denk er alsjeblieft goed over na voordat je je weer in het hol van die leeuw in begeeft. Ze is vast niet veranderd. En misschien zet ze je wel zo hard aan het werk dat je niet eens tijd voor je studie hebt.’

‘Daar zal ik wel een stokje voor steken,’ antwoordde ik. ‘Ik zal haar helder en duidelijk vertellen wat ik wil.’

‘Denk eraan dat je met madame te maken hebt. Ze gaat alleen akkoord met zaken waar ze zelf ook profijt van heeft. Om haar interesse te wekken, zul je haar informatie over Arden moeten geven. Of zie ik dat verkeerd?’

‘Madame heeft een hekel aan mensen die niet loyaal zijn,’ wierp ik tegen. ‘Als ik het op die manier probeer, zal ik haar respect verspelen. Ze mag dan het een en ander over Miss Arden willen weten, maar ik weet zeker dat ze spionage verafschuwt. Bovendien is dat niets voor mij. Bij Miss Arden probeerden ze me ook uit te vragen over Rubinstein, maar ik heb niets verteld. En ik denk dat ze me juist daarom de opbouw van de beautyfarm heeft toevertrouwd. Omdat ze wist dat ik geen verraadster ben.’

‘Je hebt gelijk, sorry,’ zei Darren.

Ik schudde mijn hoofd en haalde diep adem. Er moest toch een oplossing te vinden zijn!

‘Ik ga straks naar het ziekenhuis,’ zei ik, meer tegen mezelf dan tegen Darren. ‘Misschien kom ik onderweg nog op heldere gedachten.’

Darren streelde me over mijn wang. ‘Ik zal je steunen, zo goed als ik kan.’

‘Dank je.’ Ik pakte zijn hand, drukte er een kus op en hield hem nog even tegen mijn gezicht. Toen liet ik hem weer los en richtte mijn aandacht op mijn koffie. Voor wat me ook vandaag weer te doen stond, was een opwekkend middel hard nodig.

Deze keer zat Henny rechtop in bed op me te wachten. De zusters hadden blijkbaar haar haar gewassen en haar kapsel ook een beetje gefatsoeneerd.

‘Hallo, Henny,’ zei ik en ik haalde mijn monddoekje tevoorschijn. Ik wist niet of het nog nodig was, maar ik wilde haar niet aansteken met iets wat ik van buiten had meegebracht.

‘Hallo,’ zei ze met een glimlach. ‘Ik begin er zo langzamerhand weer als een mens uit te zien.’

‘Mooi zo,’ antwoordde ik. ‘Hoe gaat het met je?’

‘Niet heel anders dan gisteren. Maar ik voel me wat frisser.’ Ze hief even haar armen op, maar liet ze meteen weer krachteloos zakken. ‘En het eten smaakte me iets beter.’

‘Krijg je al wat anders dan die havermoutpap?’

‘Ja, ik krijg nu van alles met boter erbij, omdat ze denken dat dat goed voor mijn longen is. Ik ben niet meer gewend aan zo’n stevig ontbijt.’ Ze sloeg haar ogen neer. ‘Eigenlijk at ik in Parijs vrijwel niets.’

Hoe had ze het toch klaargespeeld om hier te komen? Wat had ze veel geluk gehad.

‘Ik heb gisteren post gekregen,’ zei ik om haar een beetje op te vrolijken. Ik pakte een van de brochures uit mijn schoudertas. ‘Van het City College.’

‘College?’ vroeg Henny.

‘Dat is een universiteit hier in New York.’ Ik moest Henny bevestigen dat ze Engels leerde als ze weer beter was. Door het contact met de arts kende ze een paar woorden en de rest vertaalde de Duitse verpleegster voor haar. ‘Ik had Darren verteld dat ik met de gedachte speelde om weer te gaan studeren nu ik ontslag heb genomen bij Miss Arden. Dat was voor hem aanleiding om een paar universiteiten aan te schrijven.’

‘Hij lijkt me een heel goede man,’ zei Henny. Ze glimlachte, maar er verscheen een bijna weemoedige uitdrukking in haar ogen. ‘Ik kan me niet meer zo goed herinneren hoe hij eruitziet.’

‘Je krijgt voldoende gelegenheid om hem goed te bekijken als je weer thuis bent,’ antwoordde ik. ‘We willen dat je bij ons komt wonen.’

‘Echt?’ Henny’s ogen werden vochtig. ‘Maar zit ik jullie dan niet in de weg?’

‘Ik wil niets horen over in de weg zitten!’ wierp ik tegen. ‘Je bent van harte welkom!’

‘Maar jullie willen gaan trouwen.’

Ik had Henny dat helemaal in het begin verteld, op een van de eerste dagen dat ze weer wakker was. Het verraste me dat ze dat had onthouden. ‘Dat willen we inderdaad en dat gaan we ook doen. En ik ben blij dat jij er bent en mijn bruidsmisje kunt zijn. Als je dat wilt.’

‘Dat wil ik zeker,’ zei ze. ‘Het is zo fijn dat je na alles wat je hebt doorgemaakt eindelijk het geluk hebt gevonden.’

‘Jij zult het ook vinden, dat weet ik zeker.’

We praatten nog een tijdlang over de universiteit en de campus. Mijn enthousiasme leek aanstekelijk te werken, want de schaduw van vermoeidheid die om Henny heen had gehangen verwaagde enigszins. De gedachte dat ik misschien binnenkort de kans zou krijgen een echte scheikundige te zijn leek haar op te peppen.

‘Dan kun je je eigen zaak openen,’ zei ze. ‘Of je wordt professor en gaat zelf lesgeven.’

‘Ik vrees dat het werk aan de universiteit niets voor mij is. Tijdens mijn laatste dagen op de beautyfarm dacht ik telkens weer aan een eigen laboratorium. Misschien zou ik me kunnen specialiseren in bepaalde producten.’ Ik voelde dat de steen die sinds enige tijd op mijn borst lag door de gedachte daaraan een beetje lichter werd.

‘Dat gaat je zeker lukken,’ zei ze en ze zag er ineens weer wat bedrukt uit. ‘En wie weet hebben ze hier in de stad ook wel emplooi voor een overjarige danseres.’

‘Overjarig?’ vroeg ik. ‘Je bent pas achtentwintig!’

Henny snoof spottend. ‘Dat is in sommige kringen veel te oud...’

Had Jouelle haar te oud bevonden? Ik durfde het niet te vra-

gen. ‘Josephine Baker danst nog steeds, voor zover ik weet.’

‘Maar ook zij is niet meer die stralende ster van vroeger. Soms wou ik dat ik haar nooit had ontmoet. Dan hadden we samen in Berlijn kunnen blijven...’

Moest ik haar vertellen wat variétédirecteur Nelson was overkomen? Ik voelde het gewicht van de steen weer toenemen. ‘Heb je de laatste tijd nog iets uit Duitsland gehoord?’ vroeg ik behoedzaam.

‘Nee,’ antwoordde ze.

Blijkbaar had ze zich er nog geen zorgen over gemaakt hoe het haar ouders was vergaan. Ik was me ervan bewust dat dit een riskant gespreksonderwerp was, dat er makkelijk toe kon leiden dat ze zich zou opwinden. Maar ze mocht in geen geval denken dat het beter was geweest om in Berlijn te blijven.

‘Meneer Nelson is naar Zwitserland gegaan,’ zei ik. ‘Het theater bestaat niet meer.’

Henny zette grote ogen op. ‘Heeft meneer Nelson het theater weggedaan?’

‘Hij had geen andere keuze. De nazi’s hebben hem ertoe gedwongen. Het wordt nu een bioscoop.’

Henny keek me onthutst aan. ‘Dan zijn ze dus allemaal hun baan kwijtgeraakt?’

‘Dat weet ik niet. Het is voorstelbaar dat de bioscoopexploitant er een paar heeft aangehouden. De meisjes aan de kassa misschien of sommige toneelknechten.’

‘Maar de danseressen...’ fluisterde ze bedroefd.

‘Die zullen wel ergens anders een engagement hebben gevonden. Daar hoeft je je niet druk om te maken.’

Ik vroeg me af of de meisjes en de dansmeesteres inderdaad een nieuwe baan hadden gevonden. Daarover had de oude man die we in het voorjaar voor het theater hadden ontmoet niets gezegd.

‘En je hoeft ook niet te denken dat we er destijds verkeerd aan hebben gedaan om uit Berlijn weg te gaan,’ voegde ik eraan toe. ‘Ik ben ervan overtuigd dat de echt goede tijden binnenkort zul-

len aanbreken. Soms moet je nu eenmaal een omweg maken, maar het is dan extra fijn als je doel bereikt.’

Ons gesprek werd onderbroken door een klopp op de deur, waarna dokter Higgins binnenkwam. In de zak van zijn witte jas zat een stethoscoop en hij had zijn klembord weer bij zich. ‘Miss Krohn, zou ik u even mogen spreken?’ vroeg hij tot mijn verrassing.

‘Natuurlijk, dokter.’ Ik keek naar Henny, die er weer slaperig uitzag. ‘Ik wilde toch al afscheid nemen.’

‘Mooi zo. Ik wacht buiten.’

Ik liep naar Henny en pakte haar hand. ‘Ik kom morgen weer, goed? Dan vertel ik je wat de dokter heeft gezegd.’

‘Is goed,’ zei Henny vermoeid. Ons gesprek was blijkbaar inspannend voor haar geweest.

Ik knikte naar haar en draaide me om naar de deur. Op de gang haalde ik het monddoekje van mijn gezicht. Dokter Higgins gebaarde me met hem mee te komen.

De wachtkamerstoelen voor de spreekkamer waren onbezet; verderop duwde een verpleegster een dienwagentje door de gang. De spreekkamer was me al vanaf mijn eerste bezoek hier bekend. Het geraamte bij het raam grijnsde me toe en deed me denken aan de biologielessen op het gymnasium.

Dokter Higgins bood me een stoel aan en ging toen achter zijn bureau zitten. ‘Ik heb goed nieuws. We hebben een plaats in een sanatorium voor uw vriendin gevonden.’

‘Is dat niet wat vroeg?’ zei ik verbaasd. ‘Miss Wegstein lijkt me nog altijd behoorlijk zwak.’

‘We gaan ervan uit dat ze over een week kan worden ontslagen. Haar toestand is weer vrij goed, in elk geval wat haar longen betreft. Als ze nog iets meer op krachten is gekomen, zou ze al met de kuur kunnen beginnen.’

Zou hij dit niet met Henny moeten bespreken?

‘En waar ligt dat sanatorium?’ vroeg ik.

‘In de buurt van New Haven. Daar zit een stichting die zich

inzet voor verslaafden. Ik ken het hoofd van die instelling, professor Hendricks. Hij is een erkend deskundige op dat gebied. Hij heeft veel ervaring met opium- en alcoholverslaving. Helaas komen die verslavingen veel voor in New York, ook in prominente kringen.' Dokter Higgins zweeg even en voegde er toen aan toe: 'Het is wel zo dat de kuur daar ruim negenhonderd dollar zou kosten.'

'Negenhonderd dollar!' flapte ik eruit. Het voelde alsof iemand me een dreun had verkocht. 'Dat is een klein vermogen!'

'Het is een van de beste ontwenningssklinieken. Ze maken er gebruik van speciale kuren en diëten, die er allemaal op gericht zijn de ontwenningssverschijnselen te verzachten.'

Alleen heette ik niet bepaald Vanderbilt of Rockefeller.

'Bovendien zou het zinvol zijn als u met haar mee zou gaan. De aanwezigheid van iemand die haar vertrouwd is zou het genezingsproces kunnen bespoedigen.'

Ik begon te geloven dat mijn elegante verschijning de arts had doen geloven dat ik geld had. Maar alleen al het idee om hem tegen te spreken of af te wijzen bezorgde me een slecht geweten. Al wist ik niets van opiumverslaving, ik wilde wel dat het Henny zou lukken om van de rug van de draak af te springen.

'En wat zou het kosten als ik met mijn vriendin mee zou gaan? Of bedoelt u dat ik een kamer in een pension in de buurt moet nemen?'

'Nou, patiënten van klasse 1 hebben er recht op dat hun begeleiders in een aangrenzende kamer worden ondergebracht. Het zijn heel fijne, goed ingerichte kamers. Het zou u nog eens zeshonderd dollar kosten, wat mij wel voordelig lijkt, gezien het feit dat u volpension krijgt.'

Vijftienhonderd dollar! Ik was blij dat ik al zat.

Ik nam een momentje de tijd om deze informatie te verwerken en vroeg toen: 'En u bent ervan overtuigd dat Miss Wegstein klaar zal zijn voor deze kuur? Het lijkt me moeilijk om iemand van een drugsverslaving af te helpen.'

Dokter Higgins vouwde zijn handen op de leren onderlegger

op zijn bureau. ‘Het zal niet makkelijk zijn. Bij sommige patiënten is de kans op een terugval zeer hoog. En helaas zijn er vooral in New York allerlei manieren om aan opium te komen. Des te belangrijker is het dat uw vriendin een goede behandeling krijgt. Ik ben ervan overtuigd dat uw investering vruchten zal afwerpen.’

Dat hij in het kader van Henny’s gezondheid van een investering sprak, kwam een beetje vreemd op me over. ‘Hebt u Miss Wegstein al in kennis gesteld van deze kuur?’ vroeg ik.

‘Het leek me goed om eerst eens met u te praten. Gezien de omstandigheden bent u waarschijnlijk degene die de kosten zal dragen, nietwaar?’

Ik knikte.

‘Mocht u bereid zijn het verblijf van Miss Wegstein in het sanatorium te betalen, dan zal ik haar er meteen over inlichten. U moet weten dat een plaats daar heel zelden beschikbaar komt en dat er veel vraag naar is.’

Ik was me er niet van bewust geweest dat er in New York zo veel verslaafde rijken rondliepen. ‘Moet ik nu meteen beslissen?’ vroeg ik en ik begon te rekenen. Ik dacht opeens weer aan mijn spaargeld. Het zou toereikend zijn voor de kuur, maar daarna werd de noodzaak van een baan nog groter, als ik wilde gaan studeren.

‘Zoals ik al zei is het sanatorium zeer in trek, dus deze ene plaats kan wel eens heel vlug vergeven zijn. Ik ben met professor Hendricks overeengekomen dat hij hem de komende uren vasthoudt, maar...’

‘Oké,’ zei ik. Henny’s gezondheid ging voor. Van die baan zou ik werk maken. ‘Ik zal de kosten dragen.’

De arts knikte me glimlachend toe. ‘Ik zal het ze meteen laten weten.’

‘En wat doen we als Miss Wegstein niet aan de kuur wil beginnen?’ vroeg ik. Het beviel me niet dat hij Henny bij deze beslissing wilde passeren.

‘Ik ben ervan overtuigd dat wij tweeën haar wel kunnen over-